

עדית לבבי, ביום אמנית ולשעבר מורה לchinוך גופני, חיה בקריות טבעון ומרגישה בגלות. המולדת שלה היא מרחביה, בקצה האخر של העמק, המוקם שהיה פעם קודש הקודשים של השומר הצעיר. שם חי סבה מאיר, צייר ופסל, חברו-יריבו של מאיר ערי, ושם חי אביה, אומנינו, סמל הצבר השרيري החדש. עבודותיה של עדית, שתערוכתה נפתחה בשבוע, הוניסיון אובייסיומי לפענח את הטרגדיה של משפחתה

למגילות מלאות מלוי

חלק מכירע בחיה הסב היה ביטוי של מאבק בין ציו התנוועה לבין הלב.

בעבודותיה ממיינט עירית לבבי את היכוינות, מנסה להיפטר מהפחדים, מתחשבנת עם הקיבוץ. תערוכת הציורים שלה – "עינים של חולה", נפתחה השבוע בגדרה "הקיבוץ" בתל אביב.

הבתנה של עדית לבבי את עברה מגיעה עד תחילתה המאה ומשתרעת על שלושה דורות. החלילית הראשונה היא סבא שלה, מאירLOBLESKY, שעלה בתחילת המאה מליטא. "סבא למד בחדר מגיל שושחה והיה עילוי וניבאו לו קריירה רבתנית. אבל הוא מרד בחורים שלו, והיה החלוץ הראשון שלשה מאותה עיריה". מאירLOBLESKY הלך לגדור העברודה, היה גם בכינונה עלית, סלא את כביש טבחה טבריה. ותוור כרי עבורה בופת התהה בסוניה סדן (אחותו של הספר והמבצע רב סדן), שהיתה לאשתו.

אבל יותר משהיה לובלסקי החלוץ היה אמן. הוא עזב את גדור העברודה ו עבר לירושלים, לימורי אמנות בצלאל. בשנים 1922-1925,

הוא עזב את גדור העברודה ו עבר לירושלים, ללימודיו אמנות בצלאל. בשנים 1922-1925, לימורי אמנות בצלאל. בתקופה של כמצה. בואו מלחין הוציאו מהפה: המ עבור מהינוך גופני. אחר כך עברה מהפה: המ עבור מהינוך גופני לאמנות מפורש אצלם כחברות מאחרות.

שני בניהם של מאיר וסוניה לובלסקי נולדו בירושלים, במבנה החדש בבית הספר. לבת הbytesה קרוא אומנה, מლון אומניה (מין תרגום של צדנה, "שורחה" בפולנית). לבן, אביה של עדית, קרוא אומנינו. לובלסקי היה בתוח שאומנינו הוא המוביל העברי-תיכוני המשולחת ביוטר לומתו התגעכית של האמן בצלאל.

הגרען הראשון של קיבוץ מרחביה התגבש על חוף הים בבת גלים ב-1920. ב-1929 הייתה העליה על الكرקע. לאמנות לא היה מקום באotton שנים בחברה הקיבוצית, החברים היו עוסקים בעיקר בהשומות שזריו הגלויות. בין השאר ייערו את השמות שהביאו מ"שם". מאירLOBLESKY הפך למאיר לבבי.

בגיל 64 שלח מאיר לבבי יד בנפשו. עדית לבבי אמרת שלקה לה שנים עד שארה אומץ לחזור לקיבוץ, לחטט בארכיוונים ולהתחקות אחר תלותת המשפחה ובUIKit אחר הסיבות שהביאו את סבה למnesia. "סבא שליל לא היה אידיאולוג", היא אמרת. "הוא היה אמן וஹומניסט. מלבד

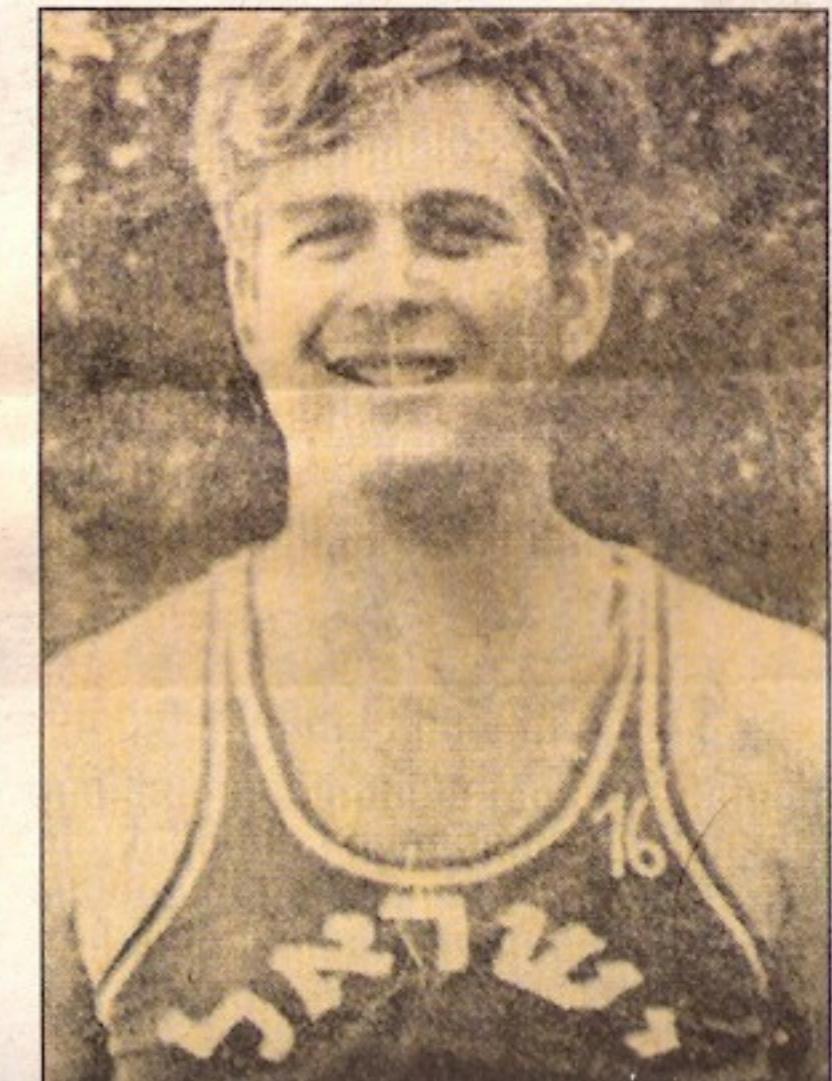
אבייה לורי

מגירות הילדות של עדית לבבי נמצאות בקידוץ מרחביה. מציגים מתוכן עפרונות הציור של סבא שליל, וגם סודות, גדולים וקטנים. עדית לבבי בת 42, והוא תופשת את יצירתה כניתין

עליקש להבין את הכוחות שעיצבו את דרכה.

יש לה רגשי אשמה, היא אומרת, כמו לרבים מבני גילה שמתייכים ל"עוזבי ארץ הקיבוץ". במקרה של עדית לבבי לא מדובר בסתם קיבוץ, אלא לאחר האתרים המיתולוגיים של השומר הצעיר, המקום שמננו היה יוצא דבר המהיג, מאיר ערי. עינבה של עדית את ארץ הקיבוץ הייתה מלאה שנינו חד בדרך החיים שהותה לה מילדותה. כמו אביה, כוכב הבדורע של שנות ה-50, הגשמה מושלמת של חזון היהודי החדש, השורי, החליטה להקדיש את חייה לחינוך גופני. אחר כך עברה מהפה: המ עבור מהינוך גופני לאמנות מפורש אצלם כחברות מאחרות.

כוכב הבדורע. אומנינו לבבי באלבום מאירLOBLESKY בתחלת המאה. מאבק בין למסר שכלל מהיר מבית,

חלומות וחגשות הבהירן
הפטוראים של שנות ה-50

משמעותה לבבי עם חברתו דינה שודר (לימיט דראומה וייצמן)

צילום: קבי קלמנוביץ

עדית לבבי. זה הוה טבוי שעשלחו אותה למבחן וינגייט

שתקות, הכהשה ויפוי המציגות. בעיר מפrieveות לה חיים השתייקות: "זהו התאבד בשנות 1964 ואני, ערד גיל, 27, לא ידעת את זה בכלל. אמרו לי שמת מהתקף לב. סבתא, רק בסוף ימיה, גילתה לי שסבא התאבד. הוא רצה למות. הוא חתר לעצמו את הוורדים אבל הבילו אותו, והוא קפץ אל מותו מהקומה השלישית של בית חולים עופולה".

למה הוא עשה את זה? "או לא גילו לי. הרי אני בגיל 11 לא ידעת מה מוות ואיך אחר לא הסביר לי, כי היה אסור לדבר על זה. אסוד היה לעובדו במסגריית. עדית לבבי: "יש לי מmono זיכרונות עד גיל 11, ורק לאחרונה גיליתי עד כמה הזיכרונות האלה היו גורליים בשבייה. אני עסكت כבר 20 שנה באמנות ורך עכשו אני רואה בהירות את המגירות של סבא ואת העפרונות הגדולים שהוא חיים, מתברר, הם היו חיים מלאים חיים, ואת המוחקים הענקיים".

ולהתריס נגד התפישה הרותית המסורתית. הקיבוצניקים שמו יותר דגש על כיבוש הארץ ולימדו תגן"ך ספר היסטוריה וగבורה, אבל סבא לא הסכים ללמד בכח, להתעלם מקומה של החברים. לבבי אמרת שבין סבא שלו ומאריך יעדיו היו הרבה מאבקים, כי הם היו קטבים. לבבי בונים עולם חדש, כי כל הזמן דאגו לחתור את מעשיהם ואת השיחות שניהלו, תוך כדי העלייה על הקרקע".

סופה של הזיכרונות היה שלבני נשבה, והסוציאלים ניצת. לתלמידים הונקה גושפנקה להוציא את אלהים אל מחוץ לדגרת הקיבוץ. לבבי אמרו להפסיק ללמידה. הוא עבר לעובדו במסגריית. עדית לבבי: "יש לי מmono זיכרונות עד גיל 11, ורק לאחרונה גיליתי עד כמה הזיכרונות שהחולזים מהדור של סבא שלי הגידרו את שחלזים בעצמי כshedalti במרחבה. אני יודעת אלוהים טוב, אני מדברת עיינך על מה שקרה, ונחרגה בתאונת דרכים במצדי. לאמא סוניה ניתן עלילות על קבר בתחום שם רק לאחר יותר מ-30 שנה. "אבל אני רוצה לדבר קודם על סבא שלי ועל המוצרים שהקיבוץ יוצר", אומרת עדית לבבי. "באותה תקופה בארץ, ובקיבוץ במיוון, כשהמדינה נלחמת על חייה, אנשים התבישיו להגדר שם ציריים.

לצייר זה היה כמו להתבלט. במרחבה זה היה נחשב פרוטיטיות מוחלטת".

כדי לא להיחשב פרוטיט, מאריך לבבי היה מורה. בשעות הפנאי רשם וצייר פורטרטים של החברים. לבבי אמרת שבין סבא שלו ומאריך יעדיו היו הרבה מאבקים, כי הם היו קטבים. לבבי היה איש רוח ויעריה היה אידיאולוג, והקרע בין האידאולוגיה לדrho נפער על רקע לימודי התנ"ך. לבבי לא חשב שצריך להוציא את אלהים מהתנ"ך, יעריל לא היה יכול לעמוד על כך לסדר היום. "מה זה נקרא להוציא את אלהים מהטה?", יעריל רודף. אסוד היה לעובדו על שאלות העולם השנייה הצטרכה הבית אוכמה לבריגדה, ונחרגה בתאונת דרכים במצדי. לאמא סוניה ניתן עלילות על קבר בתחום שם רק לאחר יותר מ-30 שנה. "אבל אני רוצה לדבר קודם על סבא שלי ועל המוצרים שהקיבוץ יוצר", אומרת עדית לבבי. "באותה תקופה בארץ, ובקיבוץ במיוון, כשהמדינה נלחמת על חייה, אנשים התבישיו להגדר שם ציריים.

קונפליקטים. זאת הייתה בושה וחולשה של הקיבוץ, שמייחו מקרבו התאבר. כאלו מה את זברת מהקשר שלך עם סברן?

"סביר היה המורה הראשון שלו לצייר. היה לי חברתו והוא היה מלמד אותו לציר סוסים חורשים בשירה או את גבעת המורה. שבע שנים צירתי את הקוק הנכון של גבעת המורה. כל פעם הוא היה בא וראה מה אני מצירת במחברת. סוס מטהה. אני יודעת היום, מתחילה לציר מהתחת ואת אחת הצורות הקלאליסטיות שצעריך לדעת כשלומדים לציר.asha עירומה וסוס".

"הייתי חולה, שבזע שהוא מת. שמו אותו באיזולציה ושכתי לבך שלושה ימים והוא לא לבкар אותו. ואז צירתי משחו שהצליח לי, ואמרנו לי להביא את האיזו לסבא לבית חולים להראות לו. אבל כבר לא הספקתי. אני חשבתי שהגוכחות שלו היה קריטית התברר לי ממש בשנים האחרונות. אני מבינה שהגורל שלי הוא האמורנות".

את מאמינה בדבר בוז, גורל?

"בקטע זהה אני מאמינה בגורל. בזמן האחרון, השאלה מה זה גורל. אני אשה חילונית, אתאיסטית, אקסיסטנציאליסטית, ופתאום הקטע הזה מאור מדבר אליו. ואז אמרה גורלה. יש משחו ששולט בנו מאוד חזק. הדבר הגנטי הזה שנקרו הילוות. נשאלת השאלה עד כמה אתה יכול להיחלץ מhalbנות שלך. אני ויתרתי על ההיכלות, להיפך, אני רוצה להתבונן בה – במבט הכל נוקש אפשר וזה לא קל".

או למה הוא התאבר?

"הסיבה נראה היה מרכיבת אבל הרחיפה האחרון היה שהיא האטימות של הקיבוץ לצרכיהם שלו. סבא בגיל יותר מבוגר הצליח לחזור לאמננות. הוא קיבל טודורי במרקח שני קילומטר מחוץ למרחבה ושם חזר לפיסול. היה לו תוכנית לפסל מאבן בולת העמק את הדיקנאות של שלוש הנשיים הראשונים של המדרינה. הוא התחליל את הדיקון של הנשייאו ויצמן וכבר עשה את התווים הגסים ועבד על זה בלילה או בשבתות כי אמרו לו 'תעסוק באמנות אחריו שעוטה העבודה'. ואז הוא הגיע לשלב שהוא צריך להפוך את האבן, כדי לפסל את החלק האחורי של הראש, והיה צריך להביא מנוף אבל לא היה לו כסף למנוף והקיבוץ לא אישר לו. אחריו הוא התאבר".

בנו של מאיר לבבי, אומניה, אביה של עירית,

בנה של מאיר לבבי, אומניה, אביה של עירית, היה הבן הראשון של קיבוץ מרחביה. אלא שלקיבוצניקים היה מוטך להסתדר עם שם כוה, והם הפכו אותו ל"אומגה". שתי הבנות הראשונות היו אוכמה, אחותו, ורחל יערי, בתם של מאיר יעדי. כשהייתה בתשען החלה אסיפות החברים להעביר אותו למוסד החינוכי במשמר העמק. עירית לבבי: "שם גידלו את כל הילדים של העמק וניסו ליצור מהם את כל היהודים, את היהודים האנטיג'גולות. זה היה הנור של אבא שלו והוא הילך מילא את הציפיות והפרק להיות ספורטאי, איש הטבע, איש יפה תואר. בסיסו של העמק אבא היה החבר של ראהו ברוחו גדורעף של".

המנוגנו של אמונה לבבי התגנסה כפרס לילדים אספנס בחביבות של ואפלים. הילדים שחרו בינויהם בתמונות האלה, בשנות ה-50, עשר תמנונות של אמונה היו שות חודורוב אחד. כדורעף לא היה מבון פופולרי כמו כדורגל אבל בתתיישבות העובדת היה בו משחו ריטואלי שמעבר לספורט, אומרת עירית לבבי, ולקיבוצים רבים היה קבוצת כדורי. "נבחרת הקיבוץ".

ב-1952 נסע אמונה לבבי למוסקבה עם נבחרת ישראל נבחרת ברית המועצות. מאיר יעדי למשחק נגד נבחרת ברית המועצות. מאיר יעדי אכל את הלב מקנאה", אומרת לבבי. "אבא שלו אמר למאיר יעדי שהוא שחה לא הצליח לעשות עם הראש הוא עשה עם הרגליים. באותו יום, להציג למוסקבה ולראות אפילו על פלקאט ברוחב את שמש העמים היה חזון מתוק של כל מפניך בישראל".

לפני שש שנים, בגיל 64, נפטר אומניה לבבי מטוכרת. "סבא שלו, שהיה איש רוח, רצה שאבא

לְבָבִי

"עינים של חולה". עידית לבבי, 1995 (מתוך התערוכה החדשה)

"כשבא התאבר, זה נטאש כבושא וחולשה של הקיבוץ. כאילו שהקיבוץ כולם נכשל, ולא האדם שעשה את זה"

בבית ספר לאמנויות "ויצ'ו-צראפט" ושם נחשפה לחוט המקשר אותה אל סבה. "החלמתי שאני עוזבת הכל וvoltact להלך למדוד אמנות. נרשםתי למכללת אורנים, ומימנתה את הלימודים מעבודה כמאמנת כדורי".

ועזיבת הקיבוץ?

"נושא העובה בקיבוצים הוא בעיתוי. יש תחושה חריפה של בגידה בקובקטיב. כשהאני עוזתי, לא בא של היה מאור קשה".

בגיל 22 עזבה עירית לבבי את הקיבוץ והלכה

לஹוט מורה לסקופרט. אביה אומנה, מלך העמק היפה, הטביע בה את חותמו. גם היא, כמוו, מילאה את הציפיות. סבא לימד אותה לציר ולכאו היה מאמן הכרודרוף של".

אבל ואמר – 'החלמתי לילכת'. אתה לא בא להרים

למזכיר הקיבוץ. בשביבו אתה צער חซอ שרוזה

להישאר עוד שנה בקביע. אבל לפני התקנון הייתי

צירכה להחוור אחורי הלימודים, כי למדתי על

חשבון הקיבוץ. לא התנהל דיאלוג אמיתי. אף

אחד לא הקשיב. הקיבוץ היה צמוד לתகנות טכניות

בסמינר אורנים, ועובדותיה זכו לתகנות טכניות

של מבקרים. בין השאר אף הוזמנה להציג

בכינוסה לאמנים צעירים בפариיס ב-1982.

עדית לבבי נושא לישעיו גבאי, אמר,

מעצב טקסטיל ומורה במכללת שנקר ברמת גן,

ולهم בת ושם אודיאה, בת חמוץ. הם גרים בבית

קטן בקריית טבעון, עם גינת פרא נפלאה

מעוטרת עצים. לבבי מורה לאמנות ומחנכת

בseinior אורנים, ועובדותיה זכו לתקנות טכניות

של מבקרים. בין השאר אף הוזמנה להציג

בכינוסה לאמנים צעירים בפариיס ב-1982.

מברשת האמנות רותי דיקטרו: "עירית לבבי

היא אמנית צנועה, אמיתית, שמרחיבה ומעמירה

את הקול הנשי, באמנות שלן. ההבשה שלה

היתה אשית והתפתחה טוב מאוד ונכון, והעסיק

בתכנים נשים אזלחה הוא חלק מתופעה מובהקת

באמנות של השנים האחרונות. זו תפופה

שמקרה אינו שיקול אנלטי אלא משחו אישי,

bijgorfi".

"ההשוב הוא שערית לבבי עשווה את זה

באופן טבעי ואני. אין לה בעיה להיות נשית

ורכה – היא דוד שני לאמניות שהפנימיות את

המסרים הנשיים של דור הפמיניסטי הראשון,

ובגל שהפמיניזם הוא אזלחה מובן מלאין,

היא יכולה להשרות עצמה להציג עבודות

נשים קטנות' ביל שמן פתושים או הרואיות.

החוורם שלה הם דברים קטנים, אינטימיים,

שמתחברים לעבודות נשים קטנות כמו עבודות

בית ומטבח".

בתערוכה הנוכחית ("עינים של חולה")

יוצג פרק ראשון מסדרה ושם "100 מגנות

מטבח". כשתשולם הסדרה היא תהיה קיר שלם

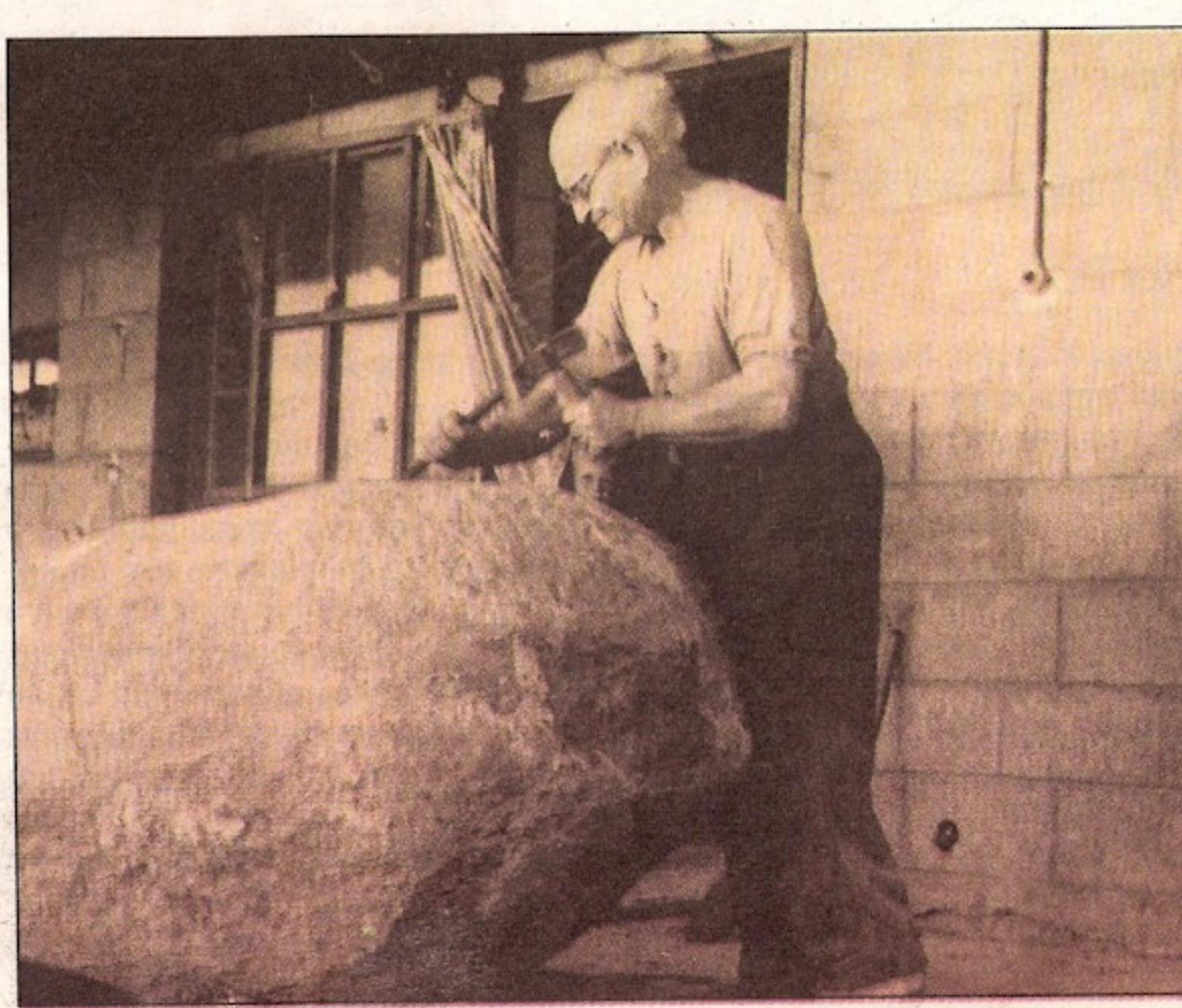
של 100 עבודות, עשוות על מגנות

מטבח. "אני מרגישה שהתערוכה הזאת היא כמו

פרק בספר, פרק ראשון. מגבית? כהה אני

מרגינה. אני קוראת היום לכל עבורה של

מגבת גם אם אין בה מגבת". ■

מאיר לבבי (לובלסקי). רצח להנציה את שלושת הנשיים הראשונים